

Daniels bok – nummer etthundrasexton

Avslöjandet av vedergällningens dagar: en profetisk utforskning av Jeremias varning och den sista generationen

Jeff Pippenger
2024-03-04

I den föregående artikeln behandlade vi Jeremia kapitel femtio, och i avsnittet domen över Babylon, som börjar vid den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna och slutar med Guds vrede. Den verkställande domen är Herrens hämnds dag, vilken förebildades genom Jerusalems förstörelse år 70 e.Kr. Jerusalems förstörelse, utförd av Rom år 70 e.Kr., hade förebildats av Jerusalems förstörelse, genomförd av Nebukadnessar. Tillsammans utgjorde de två vittnen om den verkställande domen över skökan Tyrus, som också är skökan i Uppenbarelseboken kapitel sjutton.

Jeremia underrättar oss om att när Herrens hämnd fullbordas över det nutida Babylon, med början i den snart kommande söndagslagen, då skall ”i de dagarna och på den tiden, säger Herren, Israels missgärning sökas, och ingen skall finnas, och Juda synder, och de skall inte kunna finnas; ty jag skall förlåta dem som jag lämnar kvar.” I de dagarna kommer beseglingen av de ett hundra fyrtiofyra tusen redan att ha blivit fullbordad.

”Vad gör ni, bröder, i det stora beredelseverket? De som förenar sig med världen tar emot den världsliga prägeln och förbereder sig för vilddjurets märke. De som misstror sig själva, som ödmjukar sig inför Gud och renar sina själar genom lydnad för sanningen, dessa tar emot den himmelska prägeln och förbereder sig för Guds sigill på sina pannor. När påbudet utgår och märket anbringas, kommer deras karaktär att förbli ren och obefläckad i evighet.” Testimonies, band 5, s. 216.

Den verkställande domen börjar med den andra rösten i Uppenbarelsebokens artonde kapitel, som kallar män och kvinnor att fly från Babylon, och Jeremia säger: ”hennes dag har kommit, tiden för hennes hemsökelse. Rösten av dem som flyr och undkommer ur landet Babylon, för att i Sion förkunna Herren, vår Guds, hämnd, hans tempels hämnd. Båda upp bågskyttarna mot Babylon: alla ni som spänner bågen, lägga er runt omkring henne; låt ingen därav undkomma: vedergäll henne efter hennes gärning; gör mot henne efter allt vad hon har gjort.” Hennes dom fullbordas av ”bågskyttarna”. Den första hänvisningen till en bågskytt i Skrifterna gäller Ismael.

Och Gud hörde gossens röst; och Guds ängel ropade till Hagar från himlen och sade till henne: Vad fattas dig, Hagar? Frukta inte; ty Gud har hört gossens röst där han är. Stå upp, lyft upp gossen och håll honom i din hand; ty jag skall göra honom till ett stort folk. Och Gud öppnade hennes ögon, och hon fick se en brunn med vatten; och hon gick dit och fyllde lägefaskan med vatten och gav gossen att dricka. Och Gud var med gossen; och han växte upp och bodde i öknen och blev en bågskytt. 1 Moseboken 21:17–20.

”stunden för den stora jordbävningen” i Uppenbarelseboken elva utmärker början på den verkställande domen över den romerska skökan, vilken börjar vid den snart ankommande

söndagslagen i Förenta staterna. I ”stunden” ”kommer det tredje ve snabbt. Och den sjunde ängeln basunade.” Det tredje veet är den sjunde basunen. Det är islams bågskyttar som tas i bruk för att bringa Hans dom över dem som upprätthåller märket för den påvliga auktoriteten (söndagsgudstjänst) och förföljer dem som upprätthåller märket för Guds auktoritet (sabbatsgudstjänst).

I Lukas, kapitel tjugooett, ger Jesus, när han besvarar lärjungarnas frågor om Jerusalems och templets förstörelse, en historisk framställning som också återger de sista dagarnas historia. Han hänvisar till ”hämnens dagar”, vilket var ett väsentligt profetiskt kännetecken för hans tjänst som Messias, och som han identifierade i tillkännagivandet av sin tjänst genom att läsa ur profeten Jesaja för församlingen i Nasaret. Tillkännagivandet i Nasaret, och avsnittet från Jesaja, representerade inte endast hans tjänst, utan också hans lärjungars budskap, och mer specifikt verket och tjänsten hos de etthundrafyrtiofyra tusendens rörelse.

Herrens, Guds, Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; han har sänt mig att förbinda dem som har förkrossade hjärtan, att utropa frihet för de fångna och öppnande av fängelset för dem som är bundna; att förkunna ett nådens år från Herren och en hämnens dag från vår Gud; att trösta alla som sörjer; att bereda åt dem som sörjer i Sion, att ge dem prakt i stället för aska, glädjens olja i stället för sorg, lovsångens dräkt i stället för en modfälld ande; för att de må kallas rättfärdighetens terebinter, Herrens plantering, så att han blir förhärligad. Och de skall bygga upp de gamla ruinerna, de skall åter resa upp forna ödemarker, och de skall återställa de ödelagda städerna, de förödelser som legat genom många släktled. Och främlingar skall stå och vakta era hjordar, och utlänningars söner skall vara era åkermän och era vingårdsmästare. Men ni skall kallas Herrens präster; man skall kalla er vår Guds tjänare; ni skall äta hednafolkens rikedomar, och över deras härlighet skall ni berömma er. I stället för er skam skall ni få dubbelt, och i stället för förödmjukelse skall de jubla över sin lott; därför skall de i sitt land ta dubbel egendom i besittning; evig glädje skall bli deras. Ty jag, Herren, älskar rätt, jag hatar rofferi till brännoffer; och jag skall leda deras verk i trofasthet, och jag skall sluta ett evigt förbund med dem. Och deras avkomma skall vara känd bland hednafolken, och deras efterkommande bland folken; alla som ser dem skall inse att de är den avkomma som Herren har välsignat. Jag vill storligen glädja mig i Herren, min själ skall fröjda sig i min Gud; ty han har klätt mig i frälsningens kläder, han har höljt mig i rättfärdighetens mantel, såsom en brudgum smyckar sig med prydnader, och såsom en brud smyckar sig med sina juveler. Ty såsom jorden låter sin brodd skjuta upp, och såsom trädgården låter det som är sått i den spira upp, så skall Herren Gud låta rättfärdighet och lovsång spira upp inför alla folken. Jesaja 61:1–11.

De etthundrafyrtiofyra tusen som förseglas i Hesekiel, kapitel nio, är de som sörjer över synderna i församlingen och i världen. ”Ett nådens år från Herren och en hämnens dag från vår Gud” är den tid då de som sörjer i Sion blir tröstade och blir ”rättfärdighetens träd” för att ”förhärliga Herren”. De förhärligar Herren, ty ”i de dagarna och på den tiden, säger Herren, skall man söka efter Israels missgärning, och den skall inte finnas till”. De som sörjer är de som har blivit förseglade, och de är de som ”skall bygga upp de gamla ruinerna”, som ”skall resa upp de förra ödeläggelserna” och som ”skall återställa de ödelagda städerna, många släktleds förödelse”. De skall ”kallas Herrens

präster”, och människor skall kalla dem ”vår Guds tjänare”.

De etthundrafyrtiofyrtatusens rättfärdighet skall ”skjuta upp inför alla hednafolk”, när de upphöjs till ett baner i den stora jordbävningens stund. Deras rättfärdighet frambringas steg för steg, ty den är ”såsom jorden frambringar sina skott, och såsom trädgården låter det som är sått i den skjuta upp; så skall Herren Gud låta rättfärdighet och lovprisning skjuta upp inför alla hednafolk.” De etthundrafyrtiofyrtatusens besegling började när det senare regnet anlände den 1 september 2001. Det är då som jordens knoppar fördes fram. Jesaja anger när knopparna skjuter upp.

Med måtta, när den skjuter upp, går du till rätta med den; han hejdar sin hårda vind på östanvindens dag. Därför skall Jakobs missgärning försonas; och detta är hela frukten av att hans synd tas bort: när han gör alla altarets stenar såsom kritstenar som krossas i stycken, då skall aserorna och avgudabilderna inte bli stående. Jesaja 27:8, 9.

På ”östanvindens dag”, vilken är hans ”hårda vind” som ”han håller tillbaka”, skall knopparnas ”framskjutande” börja när regnet ”mäts ut”. ”Håller tillbaka” betyder återhåller. När de fyra vindarna hålls tillbaka av de fyra änglarna i Uppenbarelsesbokens sjunde kapitel, börjar beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Vid den tiden börjar det sena regnet ”stänka” i måttlighet, ty ordet ”mått” i versen betyder måttlighet. I början av perioden för de etthundrafyrtiofyra tusens besegling är det sena regnet utmätt, och i slutet av perioden är det utan mått.

”Guds Andes stora utgjutelse, som upplyser hela jorden med hans härlighet, kommer inte förrän vi har ett upplyst folk, som av erfarenhet vet vad det innebär att vara Guds medarbetare. När vi har en fullständig, helhjärtad helgelse åt Kristi tjänst, kommer Gud att erkänna detta genom en utgjutelse av sin Ande utan mått; men detta kommer inte att ske så länge den största delen av församlingen inte är Guds medarbetare. Gud kan inte utgjuta sin Ande när självishet och självöverseende så tydligt tar sig uttryck; när en ande råder som, om den sattes i ord, skulle ge uttryck åt Kains svar: ’Skall jag taga vara på min broder?’ Om sanningen för denna tid, om de tecken som tätnar på alla sidor och vittnar om att alltings slut är nära, inte är tillräckliga för att väcka den slumrande kraften hos dem som bekänner sig känna sanningen, då kommer ett mörker, svarande mot det ljus som har lyst, att överfalla dessa själar. Det finns inte ens skenet av en ursäkt för deras likgiltighet som de skall kunna framlägga inför Gud på den stora slutliga räkenskapens dag. Det kommer inte att finnas någon anledning att anföra till varför de inte levde och vandrade och arbetade i ljuset av Guds ords heliga sanning och därigenom, genom sitt uppförande, sin medkänsla och sin nitälskan, uppenbarade för en av synd förmörkad värld att evangeliets kraft och verklighet inte kunde bestridas.” Review and Herald, 21 juli 1896.

Prövotiden för det sena regnet och beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen börjar med uppmätningen av den helige Andes utgjutelse, ty vetet och ogräset har nått skördetiden. Regnet för båda klasserna till mognad; därefter, vid slutet av prövotiden, skiljs vetet och ogräset åt, och vetet kommer då att ”genom erfarenhet veta vad det innebär att vara Guds medarbetare”. Då kommer de att ”ha en fullständig, helhjärtad invigning åt Kristi tjänst; Gud kommer att erkänna detta genom en utgjutelse av sin Ande utan mått.”

”Den hårda östanvindens dag” kom den 11 september 2001, och Habackuks strid om det falska budskapet om fred och trygghet i den sena regnens budskap, i motsats till det budskap som identifierar dagen för Guds hämnd, började. Vid den tidpunkten började växterna, både vete och ogräs, att knoppa och bära fram den frukt som de skulle uppenbara vid domen i den snart kommande söndagslagen.

”Återigen lär dessa liknelser att det inte skall finnas någon prøvotid efter domen. När evangeliets verk är fullbordat, följer omedelbart åtskillnaden mellan de goda och de onda, och varje grupps öde är för evigt fastställt.” Christ’s Object Lessons, 123.

Den ena gruppen böjer sig för solen i Hesekiel kapitel åtta, och den andra tar emot Guds sigill i Hesekiel kapitel nio. I Lukas kapitel tjuogoett identifierar Kristus de etthundrafyrtiofyra tusen, och Han framställer ett tecken som utmärker den sista generationen i jordens historia. Han angav det tecken som de kristna måste känna igen för att fly undan Jerusalems förstörelse.

Och när ni får se Jerusalem omringat av härar, då vet att dess ödeläggelse är nära. Då må de som är i Judeen fly till bergen; och de som är mitt i staden må dra därifrån; och de som är ute på landsbygden må inte gå in i den. Ty detta är hämndens dagar, då allt som är skrivet skall fullbordas. Lukas 21:20–22.

Jesus angav, ”bud på bud”, ytterligare profetiska kännetecken för tecknet, ty hans ord är återgivna inte endast av Lukas, utan även av Matteus och Markus.

Och detta evangelium om riket skall predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk; och sedan skall slutet komma. När ni därför får se förödelsens styggelse, om vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats, (den som läser må förstå:) då må de som är i Judeen fly till bergen. Matteus 24:14–16.

Och evangeliet måste först predikas för alla folk. Men när de för bort er och utlämnar er, så bekymra er inte i förväg för vad ni skall tala, och tänk inte heller ut det i förväg; utan det som blir givet er i den stunden, det skall ni tala. Ty det är inte ni som talar, utan den Helige Ande. Och broder skall förråda broder till döden, och fadern sitt barn; och barn skall resa sig upp mot sina föräldrar och vålla att de blir dödade. Och ni skall bli hatade av alla för mitt namns skull. Men den som håller ut till slutet, han skall bli frälst. Men när ni får se förödelsens styggelse, om vilken profeten Daniel har talat, stå där den inte borde stå, (må den som läser förstå det,) då skall de som är i Judeen fly till bergen. Mark. 13:10–14.

Innan de sju sista plågorna, vilka är den slutliga och fullkomliga uppfyllelsen av ”hämndens dagar”, fullbordas över två klasser, måste rikets evangelium predikas och förkunnas bland alla nationer. Evangeliets budskap ges till nationerna vid den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna, när de etthundrafyrtiofyra tusen upphöjs såsom ett baner. ”Hämndens dagar” betecknar perioden av den verkställande domen över skökan Babylon, vilken börjar med söndagslagen i Förenta staterna och slutar när Mikael träder upp och människans nådatid avslutas, och Guds vrede utgjuts i de sju sista plågorna.

Tidsperioden är den "timme" som Markus identifierar, och den "timme" för den "stora jordbävningen", och den "timme" då de tio kungarna kommer överens om att ge sitt sjunde rike åt påvedömet. När den sista själen har tagit emot evangeliet som förkunnas för alla nationer, avslutas nådatiden, och Guds vrede utgjuts utan barmhärtighet. Denna period börjar med att evangeliet förkunnas för alla nationer medan baneret höjs, och slutar när den sista människan svarar på evangeliebudskapet som förkunnas och predikas och offentliggörs genom baneret. Denna tidsperiod är "hämnens dagar".

I Lukas, kapitel tjugooett, anger Jesus just den historien, ty han identifierar den sista generationen, som inte skall dö före hans andra ankomst. Han anger ett tecken, som framställs som den förödelsens styggelse som omtalas av profeten Daniel. Tecknet är när förödelsens styggelse står på den "heliga platsen", och när den "står där den inte borde stå", vilket också är när Jerusalem är "omringat av härar".

När Jerusalem omringades av härar år 66 av Cestius, flydde de kristna i Jerusalem från staden, och syster White identifierar att inte en enda kristen omkom under den förstörelse som slutligen fullbordades år 70. Cestius inledde en belägring och drog sig sedan tillbaka av skäl som till synes är okända, och de kristna i staden flydde i enlighet med den varning som var förbunden med tecknet. År 70 fullbordade Titus förstörelsen genom att återigen inleda en belägring. Cestius belägring var början på det som kallas det första judisk-romerska kriget, och den belägring och förstörelse som Titus genomförde var slutet på det första judisk-romerska kriget.

Hela denna historia varade i tre och ett halvt år, började och slutade med en belägring, och början innehöll ett tecken för Guds folk. Denna historia identifierades av Kristus som Guds hämnndagar, vilket var ett särskilt inslag som Han skulle utmärka i sin tjänst. Dessa dagar representerar den verkställande domen över Roms sköka, som börjar vid den snart kommande söndagslagen och slutar när människans prøvotid avslutas. I början av den verkställande domen över Babylons sköka upphöjs de etthundrafyrtiofyra tusen som ett baner, vilket är ett tecken. När Guds andra hjord ser tecknet, skall de fly ut ur Babylon, vars förstörelse förebildades genom Jerusalems förstörelse.

Vi kommer att fortsätta att behandla Lukas kapitel tjugooett i nästa artikel.